

lige Prøver for hele Saarlægevidenskabens, hvilken nu er flaaet sammen med hele den øvrige Lægevidenskab, man har havt en særskilt højere Barbeereexamen, hvormed der fulgte Rettighed til at praktisere som Saarlæge — vil man indrette saadanne Prøver, som altid kunne gjøre den Nytte, at Folk dermed kunne legitimere deres specielle Indsigt i et eller andet Fag af Lægevidenskabens, saa troer jeg dog slet ikke, det kommer denne Lov ved; det kan man saa gjøre ved en Lov om Indretningen af de lægevidenskabelige Prøver i det Hele. At opstille en saadan Prøve, idet man siger: der kan efter dens Afslæggelse ventes Tilløbelse til at praktisere i en eller anden Green af Lægevidenskabens, men uden at man nøiere betegner disse Grene, og uden at man nøiere bestemmer, paa hvilken Maade de Vedkommende skulle godtgjøre deres Indsigt, forekommer mig at være urigtigt. Jeg troer ikke, at Justitsministeriet tiltroer sig selv Evne til at bedømme det Slags Dygtighed, og jeg troer heller ikke, det vil tiltage sig denne Bedømmelse; men det forekommer mig ogsaa at være et Forhold, der kan ordnes paa en anden Maade, og som derhos slet ikke vedkommer denne Lov. Vil man indrette saadanne mindre omfattende Lægeexamina eller Examina for særlige Grene af Lægevidenskabens, saa forekommer det mig at være aldeles nødvendigt, at man ogsaa maa give de autoriserede Læger Ret til at foreskrive den Medicin, som bruges i denne Green; Bevillingen kan ikke nytte dem, naar de ikke maae anordne de Midler, som de ansee for hensigtsmæssige. — Det Ulogiske i disse Paragrapher, sammenholdte med den øvrige Lov, har det ærede 12te kongevalgte Medlem (Fischer) allerede paapeget, og jeg skal derfor ikke opholde mig derved; men derimod vil jeg gaae over til at sige, at det forekommer mig, at man, samtidig med at give Lægevidenskabens Udøvelse fri, bør ordne Apothekernes og Materialisternes Handelsret, thi det er et Forhold, der i høj Grad trænger til en nærmere og mere bestemt Ordning. Saaledes som Justitsministeriet i ældre Tid har bestemt det, troer jeg ikke, det kan vedblive at bestaae. Jeg troer ikke, at Justitsministeriets Bestemmelser i mindste Maade følges i Praxis, og

der hersker for Tiden den allerstørste Frihed til at udsælge Lægemidler, som ere absolut farlige og giftige, af den Grund at de anvendes i Industrien, saa at det er umuligt at kontrollere deres Forhandling. Jeg indrømmer, at det vistnok er et overordentlig vanskeligt Forhold at ordne, men jeg troer som sagt, at man, samtidig med at man giver Lægekunstens Udøvelse fri, maa komme til en Omordning og nærmere Bestemmelse af Apothekernes og Materialisternes Handelsret. — Jeg kan ikke være enig med det ærede 12te kongevalgte Medlem deri, at Friheden til at udøve Lægevirktsomhed skulde lide Afbræk derved, at det blev underkastet et lægevidenskabeligt Skjøn, om der var tilføjet en Skade ved en anvendt Cuur. Det er jo ikke muligt at afgjøre det paa anden Maade. Vil man ikke gaae til dem, der specielt forstaae sig paa disse Ting, og spørge dem, saa har man jo Ingen at gaae til; men det vil jo dernæst altid beroe saavel paa de nuværende Domstole som paa de eventuelle Edsvorneretter, hvilken Vægt de ville tillægge et saadant Skjøn, og det er ogsaa meget vel muligt for ikke lægekundige Mænd at dømme om, hvorvidt et saadant Skjøn er bestemt eller ubestemt, hvorvidt det virkelig er saaledes motiveret, at man kan forlade sig derpaa, eller hvorvidt det kun er en løs Formodning. Man maa jo tiltroe Lægerne den samme Samvittighedsfuldhed, som man tiltroer alle andre af Staten ansatte Embedsmænd — og det vilde jo være Reislægerne, der her kom til at afgive Skjønnen —, man maa jo forudsætte, at de ville handle samvittighedsfuldt og efter bedste Overbeviisning, og videre kan man jo ikke komme; og jeg troer ikke, at Lægerne ville driste sig til at sige, at en Skade er bevirket ved en vis Cuurs Anvendelse, naar der ikke derfor er fuldstændig Visshed.

Fischer: Efter at jeg har hørt den høitæredede Ministers Udtalelser, er jeg ham dobbelt taknemlig for, at han har forelagt det Lovudkast, der nu forhandles; thi det forekommer mig, at den ærede Ministers Udtalelser vidnede klart om, at han selv har Tvivl om Lovens Hensigtsmæssighed i det Hele taget, og at han kun har givet efter for de Anstuelser,